

Mehmet Atilla

HAYAL
RÜZGÂRLARI

HAYAL RÜZGÂRLARI

© 2022, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Mehmet Atilla
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Yağmur Yavaş Aydın
KAPAK RESMİ: Müjde Başkale
GRAFİK UYGULAMA: Nilgün Koç

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 284 18 14

Birinci Baskı: Eylül 2022 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-537-9

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Mehmet Atilla

**HAYAL
RÜZGÂRLARI**

Mehmet Atilla

1959 yılında Bodrum'da doğdu. İlköğrenimini Turgutreis kasabasında, liseyi de İzmir'de tamamladıktan sonra Ankara Yüksek Teknik Öğretmen Okulu'nu bitirdi. Samsun, Yozgat ve İzmir illerinde öğretmenlik yaptı, 2003 yılında emekli oldu. Şiir, öykü, roman ve çocuk edebiyatı dallarında eserler veren Atilla'nın hem çocuklar hem de yetişkinler için çok sayıda yayımlanmış kitabı bulunmaktadır.

Bugüne değin birçok çalışması övgüye değer bulunan Mehmet Atilla, sırasıyla Mevlüt Kaplan Çocuk Öyküleri ödülü (1996), Arkadaş Zekâi Özger Şiir özel ödülü (1999), Bilgi Yayınevi e-kitap öykü ödülü (2002), Abdullah Baştürk İşçi Öyküleri ödülü (2007), Tudem Yayınevi Çocuk Şiirleri ikinciliği (2009) kazandı. *Parktaki Gergedanlar* adlı kitabı ise Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği tarafından "2010 yılının kitabı" seçildi (2011).

Dil Derneği, Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği ve Türkiye Yazarlar Sendikası üyesi olan Mehmet Atilla, Bodrum'da ve İzmir'de dönüşümlü olarak yaşıyor.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Şiir:

Kafesteki Çikolata

Sen de Oku: Gülmeyi Bilen Müdür Aranıyor

Sen de Oku Klasikler: Gulliver'in Gezileri, Tom Sawyer'ın Serüvenleri, Mercan Adası

Öykü:

Bilgisayardaki Saklambaç

Roman:

Uçan Dalgalar, Tuhaf Yaratıklar Çiftliği
Havlayan Harfler, Yüzümde Kurlangıç Gölgesi
Balıklar Tiyatroda, Kalbimdeki Kelebek
Parktaki Gergedanlar, Yapboz Çocukları
Güvercin Adımları, Hayal Rüzgârları

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

İs Kan Dil (roman)

Paramparça (roman)

BİRİNCİ BÖLÜM

- Sana Bir Haberim Var Poyraz... 7
Sorun Çok Karışıkmiş Meğer... 14
Bora'yı Aradım, Sevgili Kuzenimi... 19
Odamda Işıktan Bir Görüntü... 22
İlginç Bir Ortaklık... 31
Planım Hazır... 38

İKİNCİ BÖLÜM

- On Ay Geçti Poyraz... 47
İlk Adımları Atıyoruz... 52
Serüven Başlıyor... 57
Rotamız Kardak Kayalıkları... 63
Zor Dakikalar... 69
Kasırga Sert Esiyor... 77
Annemin Yüreği Ağzında... 84
Bir Sürprizle Karşılaşıyoruz... 90
Bir Sürpriz Daha... 98
Karayel Hafif Esiyor... 103
Konuklarımız Geliyor Poyraz... 108
Frenk Incirleri ve Rüzgârlı Şarkı... 112
Saatın Sahibi... 122
Kayalıkta İki Asker... 128
Bakanla Görüşmeyi Başarıyoruz... 133

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

- Genel Sekreter'den Gelen Destek... 137
Zefirya ve Üçümüz... 143
Kapıda Bir Tıkırtı Var Poyraz... 149

BİRİNCİ BÖLÜM

Sana Bir Haberim Var Poyraz

Bu sabah öyle bir gürültüyle uyandık ki anlatamam. Bütün kasaba halkı sıçrayarak kalktı yatağından. Nasıl korktuk bir bilsen. Kulakları sağır eden, camları titreten sesler, zihinlerde iki sözcüğün yankılanmasına yol açtı: savaş uçakları, savaş uçakları, savaş uçakları...

Kendime gelir gelmez pencereye koştum. Kolu telaşla çevirdim. Güneş doğmamıştı henüz. Önümde gri bir gökyüzü ve açık mavi bir deniz uzanıyordu. Kulak kesildim. Az önceki sesler kaybolmuştu. “Oh,” dedim, “gelip geçici bir şeymiş. Çok şükür!”

Ne yazık ki yanılmışım. Bozdağ’ın üstünden gelen yeni patırtılar yüreğimin kalkmasına yetti. Kafamı biraz daha uzattım. Aman Tanrım! Yedi sekiz kadar helikopter kasabamıza yaklaşıyordu. Hepsinin aynı renkte ve tipte olduğunu görünce “Eyvah!” dedim içimden. “Eyvah! Askerler, silahlar, bombalar... İyiyeye işaret değil bu.” Hafifçe titrediğimi hissettim.

Hani “Davulun sesi uzaktan hoş gelir.” derler ya, doğruymuş Poyraz. Bazı şeyler başa gelmeyince bilinmiyormuş gerçekten. Korkmamak mümkün değildi. Ben de korktum. Hem de çok! Üzgünüm ama bir sınır kasabasında yaşamanın böyle çalkantıların oluyor işte. Bugün komşu dediğimize, ertesi gün düşman demek zorunda kalıyoruz. Ve buna başkaları karar veriyor. Ne acı!

Gözümün önüne seyredip geçtiğimiz, hatta bazen keyif bile aldığımız savaş filmleri geldi. Yanmış yıkılmış binalar, ölümden kaçan insanlar, tanımadığı kişileri yok etmeye çalışan askerler... Bütün bunların gerçeğiyle baş başa kalmak üzere olduğumuzu düşündüm. Burada olsaydın sen de korkardın Poyraz. İnan bana. İyi ki uzaklardasın.

Helikopterler bir süre denizin üstünde uçtular. Hatta karşıdaki Yunan adalarına yaklaşıp döndüler. Ardından karaya yöneltiler ve evlerimizin üstünden geçip gittiler. Motor sesleriyle pervane uğultularının birbirine karışması son derece ürkütücüydü. Uzaklaştıklarından emin olunca kapıya fırladım. Odamdan çıktığım anda da babamla karşılaştım. Hemen arkasında annem vardı.

“Korkma kızım. Buradayız. Yok bir şey!”

“Gel bir tanem. Korkma! Giderler şimdi.”

Ne oluyordu? Kimdi gelenler? Gidecek olanlar? Bunları soracak zaman bulamadım. Gökyüzünü yırtan sesler yeniden çoğalmıştı çünkü. Az önceki uçaklar geri dönmüştü herhâlde. Ya da başkaları... Bilmiyordum. Olduğum yere çöküp iki elimle kulaklarımı kapattım. Camlardaki sarsıntılar parçalanmayla sonuçlanacak gibiydi. Annemle babamın üzerime kapandığını fark ettim. Biri saçımı okşarken diğeri sırtımı sıvazlıyordu.

Ortalık yatışınca kadar öylece kaldık. Ayağa kalktığımızda ikisinin de gözlerindeki çaresizliği görünce iyice korktum. İnsan böyle oluyor Poyraz, güvendiğin insanlar da başka bir güvence arıyorsa elin ayağın tutmaz oluyor, güçsüzleşiyorsun.

“Anne,” diyebildim sonunda, “savaş mı çıktı?”

Konuşan ben değildim sanki. Sözcükler başka birinin ağzından dökülmüş gibiydi. Şaşkın, ürkek ve dengesizdim.

“Dur bakalım,” dedi annem, “şimdi anlarız.”

Babam bu sözü kendisine verilmiş görev gibi algıladı. Sesler kaybolduktan sonra salona geçti ve denize bakan verandaya yürüdü. Cam kapının arkasında durdu. Dayanamayıp biz de sokulduk yanına. Denize, adalara, kıyı şeridine baktık. Sabahın gri aydınlığı ortalığı kaplamış, her şeyi belirgin hâle getirmişti.

Bizim evi biliyorsun Poyraz. Arkamız dağ, önümüz deniz. Tam bir yamaç. Hani ilk geldiğin gün, manzaraya uzun uzun bakmış, “Denizle göz göze olmak ne güzel!” demiştin. Sen unuttun belki ama ben unutmadım. Hoşuma gitmişti çünkü. Aslına bakarsan, dik yokuşlar insanı zorluyor bazen. Fakat denizi ve adaları seyretmenin keyfi de başka. Ne ki o anda bunların hiçbirini düşünecek durumda değildim.

“Öfff! Yine aynı şey,” dedi babam. “Yine Kardak Kayalıkları, yine bir sürü şımarıklık, kahramanlık gösterileri, saçma sapan hareketler... Bıktık vallahi bu çekişmeden. İki tane kıyıtırık adacığı paylaşamıyoruz bir türlü.”

“Yazıklar olsun!” diyerek devam etti annem de. “Kim bilir kim çomak soktu yine. Şuraya bak, dünkü güzellik nerede, bugünkü rezillik nerede! İnsanlardan utanmıyorsanız balıklardan utanın yahu!”

İkisinin de sesi çatallanmıştı. Belki korkudan, belki sinirden. Bu arada ben de bütün bu gürültü patırtının nereden kaynaklandığını anlamıştım. Sizin evde ne kadar konuşulur bilmiyorum ama bizde sıkça dile getirildiği için yabancıysa olduğum bir konu değildi. Denizin ortasında belli belirsiz duran, dikkatli bakılmazsa görünmeyen iki minik kayalığın kime ait olduğu konusunda komşumuz Yunanistan'la yıllardır anlaşamıyorduk. Benzer dalaşmaların daha önce de yaşandığını biliyordum. İki ülke de aynı şeyi söylüyordu:

“Kardaklar bizim!”

“Kardaklar bizim!”

Bu sabahki kargaşa ve gerginlik de o çekişmenin uzantısıydı işte. Kardak Kayalıklarının çevresi ana baba gününe dönmüştü bile. Savaş gemileri, sahil güvenlik hücumbotları, polis ve jandarma tekneleri kol geziyordu. Kimilerinde Türk, kimilerinde Yunan bayrağı dalgalanıyor; helikopter ve uçak sesleri birbirine karışıyordu. Çok geçmeden kıyıdaki askerleri de fark ettim. Sahil yolunda gruplar hâlinde dolanıyor, en küçük olumsuzlukta harekete geçmeye hazır olduklarını göstermek istiyorlardı.

“Sence baba? Savaş başladı mı, başlayacak mı?”

“Bunu bilen yok kızım. Bekleyip göreceğiz.”

“Baksana ne çok savaş gemisi var! Boşuna gelmez bunlar.”

“Durum ciddi bence de. Fakat iyimserliğimizi koruyalım yine de. Yıllar önce benzerini yaşadık biz bunun. O zaman birkaç gün içinde çözüm bulmuşlardı da savaşın eşliğinden dönmüştük.”

“Şu gemiden mi söz ediyorsun? Hani Kardaklara çarpıp yardım isteyen yük gemisinden?”

“Evet. İlk kriz o zaman çıktı zaten. Gemi kayalara oturunca yardım istedi tabii ki. Biz dedik ki, ‘O kayalıklar bizim, yardımını da biz ederiz.’ Yunan tarafı da aynı şeyi ileri sürdü. Sonra iş

büyüdü. Birileri gidip Yunan bayrağı dikti oraya. Ardından biz gittik, kendi bayrağımızı diktik. Yetmedi, kayalıklardan birine Yunan askerleri çıktı, biz de hemen karşılık verdik. Şimdiki gibi gemiler, uçaklar, helikopterler doluştu buralara. Epeyce de uzun sürdü bu gerilim. Bu arada birkaç pilot öldü. Kaza dediler ama bilemiyorum doğrusu.”

“Hadi, elinizi yüzünüzü yıkayın,” diyerek araya girdi annem. “Kahvaltıyı çabucak yapalım. Biraz sonra başımıza ne geleceğini bilmiyoruz.”

“Okul...” dedim yavaşça. “Okul ne olacak?”

“Bırak şimdi okulu. Onu sonra düşünürüz. İş büyürse evde oturursun, ortalık yatışırsa gidersin. Bekleyelim biraz.”

“Peki.”

Banyodan döndüğümde annemle babamın yerlerinden kıpırdamadığını gördüm. El ele tutuşmuşlardı. Badem de ayaklarının arasında dolanıyor, kuyruğunu bir ona bir ötekine sürtüyordu. Kedimizden söz ediyorum canım, şaşırma öyle! Gidip önlerinde durdum. Cam kapının karşısında üç heykel gibiydik. Kıyı boyunca ilerleyen araçların camlarından yansıyan ışıklar gözümüzü alıyordu arada bir.

Aklıma sen geldin. Uzaktaydın gerçi, ta Üsküp’te, Makedonya’da... Burada olup bitenlerin etkisi oralara ulaşamazdı. Bu yüzden içim rahattı. Ancak şunu merak etmekten de kendimi alamıyordum: Başımıza gelenleri duyduğunda ne hissedecektin acaba? Doğup büyüdüğün kasabada yaşanan bunca gerginlik, yüreğinde bir sızı oluşturacak mıydı? Bizi merak edecek miydin örneğin? Akrabaların, komşuların tamam. Peki biz; ben, Bora? Diğerleri? Ya şu güzelim coğrafya; zeytinlikler, mandalina ağaçları, sebze bahçeleri?

Daha önce konuştuk mu bilmem, ben Kardaklardan çok, arkalarındaki Yunan adalarının görünüşünü severim. Kalolimos neyse de Kalimnos ve Leros başka. O ikisi olmasa ufkumuz dümdüz bir çizgiye dönüşürdü çünkü. Bir düşünsene, ne kadar sıkıcı! Ama şimdi öyle mi ya? Hemen her gün izlediğimiz harika günbatımlarının bu adalar sayesinde oluştuğunu söylememek büyük haksızlık.

Aklımdan bunları geçirirken babamın telefonu çaldı. Baba-annemdi, İzmir'den arıyordu. Babam bir süre sessizce dinledi. Ardından da fırsatını bulup söze girdi. Boğuk sesle ve kesik kesik konuşması, moralimin daha da bozulmasına yol açtı.

“Umarım işler büyümaz annecim. Yıllar önce de olmuştu ya... Aynısı işte. Nereden baksan yirmi beş yıl... Haklısın, bombaların ilk düşeceği yer burası. İnsan korkuyor elbette. Bodrum kata ineriz tabii ki, tam bir sığınak orası. Fakat işin o yanını düşünmek istemiyorum şimdilik. Sen de sakın ol, tamam mı? Telaşa gerek yok, işler iyice karışırsa geliriz. Ne olup bittiğini anlayalım da... Bilmiyorum anne. Gerçekten bilmiyorum. Şu anda herkes ayakta. Tek bildiğim bu. Sabredelim biraz... Peki. Sen de kendini...”

Babam sözlerini bitirmek üzereydi ki bir grup uçak daha... Sayamadım. Belki sekiz, belki on. Gökyüzünü kendilerine özgü cayırtılarla doldurdular. Hızla içeriye geçip bir köşeye kıvrıldık. Uçaklar adaların üzerinde birkaç tur attıktan sonra uzaklaştılar. Bir tür gövde gösterisiydi bence.

Bazı anlarda birkaç dakikalık suskunluk bile insana saatler sürmüş gibi geliyor Poyraz. Bu berbat ortamın ne zaman biteceğini, bittiğinde geride neler bırakacağını düşünüyordum. Kalbim ikiye bölünmüş gibiydi; yarısında umut, diğerinde umutsuzluk...

“Televizyonu açayım mı?” dedim. rahat bir nefes aldıktan sonra.

“İyi olur,” dedi annem.

Gidip kumandayı buldum. Haber kanallarında gezinmeye başladım. Her şey tahmin ettiğim gibiydi. Haberciler bağıra çağıra bir şeyler anlatıyor, uzmanlar görüşlerini açıklıyordu. Aynı şeylerin Yunanistan’daki kanallarda da yaşandığından adım gibi emindim. Çözülmezlik düğümü daha da sıkılaşıyordu galiba.

Sorun Çok Karışıkmiş Meğer

“Bu işi kim çözecek ki?” dedim gözlerimi ekrandan ayırmadan. “Askerler mi, politikacılar mı, diplomatlar mı? Kim?”

İlk anda kimse yanıt vermedi. Babam gözlerini bilgisayara öyle dikmişti ki duydu mu, duymadı mı belli değil. Annem de konuşmaya pek istekli değildi sanki. Sonunda dayanamayan yine o oldu:

“Adaları paylaşmak her yerde sıkıntılıdır yavrucum,” dedi. “Hele de Ege Denizi’ndekileri... Çok karmaşık bir yer burası. Üç binden fazla ada ya da adacık var içinde. Büyükler tamam da küçüklerin kime ait olduğu tartışılıp duruyor; o anlamaya bakıyorsun böyle, bu sözleşmeye bakıyorsun şöyle. Herkes kendine göre yorumluyor.”

“Kardaklar, hepsinden önemli ama!” diyerek söze karıştı babam. Bir kulağı bizdeymiş demek. “Eski gerilimler bölgeyi sembol hâline getirdi çünkü. Kardakları çözen, diğerlerini de çözer.”

“Adaların kendisi kadar, çevrelerindeki deniz de önemli. Hatta adanın kendisinden de önemli. Bunların hepsi sıkıntılı konular. Günün birinde...”

Annem sustu. Belediye hoparlörlerinden yapılmakta olan duyuru, çok kişinin sözünü kesecek kadar buyurgandı. Dikkatle dinledik. “Evlerinize girin!” uyarısıydı bu. Önlem almanın gerekli olduğu vurgulanıyordu sık sık. Alt caddeden iki jandarma aracı geçti bu arada. Onlar da aynı uyarıyı yineliyorlardı.

Sinirim iyice bozuldu Poyraz. Savaşın ayak seslerini duyar gibi oldum.

Annem, moral çöküntüsüne sürüklendiğimi anlamış olmalı ki sözlerine devam etmek istemedi. Telefonunu alıp mutfağa yöneldi. Bu sırada iki uçak daha geçti çatıları sıyrırıcasına. Verandaya koştum. Uçaklar göz açıp kapayıncaya kadar Kardak Kayalıklarının üstüne ulaştı, sonra da yön değiştirip kuzeye yöneltiler. Bekledim. Bir daha gelecekler miydi? Yoksa bu son muydu?

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Annem kahvaltının hazır olduğunu bildirdiğinde televizyonda emekli bir generalin yorumunu izliyordum. Babam ise gözlerini bilgisayardan ayırmıyordu. Ben yerimden kalkınca o da arkamdan geldi. Bilgisayarını da getirdi hatta. Bir haber kanalının canlı yayını oradan izlemeye başladık. Çok geçmeden yetkili birinin mikrofonların başına geçtiğini gördük.

MİLLÎ SAVUNMA BAKANİ AÇIKLAMA YAPIYOR! yazısı belirdi ekranın altında.

Saçlarının üst kısmı dökülmüş, kırçıl bıyıklı biriydi bakan. Düşünceli bir yüzle canlı yayın hazırlıklarının bitmesini bekledi. Sonra da ağır ağır konuşmaya başladı:

Kardak Kayalıklarının bulunduğu yeri, çevresindeki adaları anlattı uzun uzun. Kasabamızdan da söz etti bu arada. Kardak Kayalıklarının Türkiye'nin denetiminde bulunması gerektiğini

açıklamaya çalıştı. Bu aşamada geri adım atılmasının söz konusu olmadığını vurguladı birkaç kez.

“Çoktandır böylesine bir çatışma ortamı yaşanmıyordu. Bugün ne oldu da askerler karşı karşıya geldi?” diye sordu habercilerden biri.

Hah işte! Benim merak ettiğim nokta da burasıydı. Bakan önce boğazını temizledi, *“Şöyle söyleyeyim,”* dedi sakın bir tonla, *“basit bir balıkçı kavgası aslında. ‘Orada avlanma, buraya gelme, yasak bölge, geçemezsin, duramazsın’ diye başlayan tartışma. Birkaç yaralı da var, ne yazık ki! İşin içine askerler girmiş daha sonra. Şu anda görüşmeler sürüyor. Hızlı bir çare bulmaya çalışıyoruz. Kesin çözüm içinse önümüzde uzun bir yol var. Zaman ne gösterir, şimdiden bir şey diyemem.”*

“Eminim ki şu anda Yunan bakan da aynısını söylüyordur,” dedi annem. *“Benzer konuşmaları yıllardır dinleyip duruyoruz. Hepsi birbirinin kopyası, laf olsun torba dolsun.”*

Anneme hak verdim içimden. Bakanın tavırları işin uzayacağına gösteriyordu gerçekten. *“Ben odama geçiyorum,”* dedim. *“Okula gitmeyeceğime göre...”*

“Ne okulu kızım! Canını sokakta mı buldun? Otur oturduğun yerde.”

Odamın penceresi açık kalmış meğer. Kapatıp yatağa attım kendimi. Sabahtan beri gördüklerim ve duyduklarım zihnimde yankılanıyordu. Küçücük iki kayalığı paylaşamamak çok saçmaydı gerçekten. Bir çözümü olmalıydı bu sorunun. Mutlaka olmalıydı.

Yatakta da rahat edemeyeceğimi anlayınca masaya geçtim bu kez. Bilgisayarı açıp uydu görüntülerinden Kardak Kayalıklarını buldum. Konum olarak ilginç bir yerdeydiler. En yakın

Yunan adasına olan uzaklığı ölçtüm, yaklaşık dört kilometre çıktı. Bizim kıyılara olan uzaklık da hemen hemen o kadardı. Büyük rastlantı!

Sayılamayacak kadar internet sayfası, harita, rapor, demeç, konferans, makale gözümün önündeydi işte. Masmavi Ege Denizi'ne serpilmiş irili ufaklı yüzlerce ada, güzelim koylar, körfezler... Ne çok bilgi ve belge varmış meğer. Onları okuyup anlamak kısa sürede altından kalkabileceğim bir şey değildi. Ama bu arada bir nokta dikkatimi çekmişti. Konuyla ilgilenen herkes düşüncelerini benzer sözcüklerle bitiriyordu:

“Ya anlaşma ya savaş! Üçüncü yol yok!”

İşin özü de buydu aslında. Çözülemeyen sorunlar sevimsiz bir patlamaya yol açabilir ve ortalığı yangın yerine çevirebilirdi. Böyle bir olasılığı düşünmek bile istemiyordum. Bir çıkış yolu olmaydı. Bugüne kadar çok sayıda toplantı ve görüşme yapılmış, ancak hiçbirinden elle tutulur sonuç alınamamıştı. Bu kilitlenmeyi çözecek bir anahtar gerekiyordu. Yepyeni bir güç, alışılmadık bir ışık, tertemiz bakış açısı...

Bulunabilir miydi? Evet, bulunabilirdi. Ama önce birilerinin bunu hayal etmesi gerekiyordu. Ben de günümü bu tür hayallere ayırmaya karar verdim Poyraz. Birkaç kilometre ötede uçaklar it dalaşı yaparken, gemiler birbirlerine gözdağı verirken, savaş olasılığını ortadan kaldırmanın hayallerini kurmak istedim. Elbette uçucu şeylerdi hepsi, olsun. Hayal olmadan gerçeğin atına binemiyorsun ki. Aklıma yine sen geldin. Aramızda kilometrelerce uzaklık olsa da bu hayalleri seninle paylaşmak bana apayrı bir güç katacaktı. İçimde buradaymışsın gibi bir duygu yaratacağından kuşku yoktu. Buna inanıyordum.

Gerçi anlattıklarımın hiçbirini duymayacak, hiçbir yorum yapmayacaktın. Önemli değil. Ben yine de zihnimdeki her görüntüyü, her konuşmayı seninle paylaşmak istiyordum. Dışarıdaki seslerden, kargaşadan, tedirginlikten uzaklaşmış olacaktım böylece. Ve benim buna çok ihtiyacım vardı Poyraz.

Şimdi bu yüzden karşıdayım işte. Yaşadıklarımınla hayallerim, korkularımınla umutlarım iç içe geçse de hepsini sana anlatmak istiyorum.

Hadi gel, dinle beni. Duymasın da dinle. Lütfen!